

Cô giáo tôi

Giờ đây, khi đã là một gia đình đông đúc của một công ty khá nổi tiếng về chất lượng hàng hóa của một doanh thu. Có được thành công ngày hôm nay, ngoài những người bạn thân, số đông viên chức gia đình còn có một người đã gây ảnh hưởng lớn nhất tới tôi đó là cô giáo dạy tôi năm lớp bốn. Nhân dịp ngày 20/11 ngày nhà giáo Việt Nam, tôi xin kể câu chuyện của mình về một người xin lỗi và tạ ơn cô.

Tôi sinh ra và lớn lên ở một vùng quê nghèo quanh năm gió bão, lũ lụt. Khác với các bạn khác gắng học để mong thoát khỏi cái nghèo, còn tôi luôn coi đi học là một cách hình thức và tôi thường xuyên bỏ tiết. Mãi 12 tuổi, tôi mới lên được lớp bốn. Năm đó chủ nhiệm lớp tôi là một cô giáo mới ra trường, với dáng người nhỏ nhắn, giọng nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng nghiêm khắc cô được các lớp yêu quý, trọng. Ngày 20/11 sắp tới nhà trường phát động phong trào "Điềm mếm thầy cô" các bạn học sinh thi đua để đạt thành tích cao nhất còn riêng tôi vẫn "Ham chơi, ham học" nên điềm mếm 6, điềm mếm 7 đối với tôi đã khó, lấy đâu ra điềm mếm 10. Biết các học của tôi, cô đã các bạn học giỏi trong lớp kèm cặp cho tôi tiến bộ. Tất cả cố gắng của cô đều thất bại nhưng cô vẫn không nản.

Một hôm, tôi đang lang thang ngoài công trường chờ mấy đứa trốn học như tôi để đi chơi thì gặp cô. Cô khuyên tôi vào lớp và nhắc nhở tôi biết tiết học của tôi và nghiêm khắc nói:

Em có biết việc học của mỗi học sinh là nhiệm vụ hàng đầu không? Đều đi học là em đã may mắn hơn rất nhiều bạn rồi vậy mà em còn trốn học. Đừng ghi nhớ, em hãy vào lớp và viết: "Em đã sai, em hứa với cô lần sau em không trốn học nữa" vào kín 10 tờ giấy, khi nào viết xong đọc cho thầy cô lớp cho các bạn nghe. Đó là lần đầu tiên tôi bị trừng phạt nặng nề như thế, tôi thấy thật xấu hổ. Ngồi viết mà lòng tôi dậy lên niềm căm tức cô giáo và nung nấu ý định trả thù cô.

Thứ 7 sau khi sinh hoạt lớp, cô còn hướng dẫn các bạn tập văn nghệ để chuẩn bị cho chào mừng ngày nhà giáo Việt Nam nên khi cô ra về tôi đã sầm tối. Đang từ trường về tới nhà cô pha đi qua một cánh đồng khá xa, vắng người. Biết được điều đó, tôi đã kiểm soát thanh sắt nhỏ mài thật sắc một đầu. Khi cô chuẩn bị về tôi vội leo vào nán để xe dùng thanh sắt đã chuẩn bị cho cô vào lốp xe đạp của cô. Vì vết choét nhỏ nên hơi không hết ngay, đúng đến đầu đường vắng tôi dừng cô thấy bánh xe đạp o, đạp xe rất nặng. Lúc này, cô mới biết xe mình hết hơi. Cánh đồng rộng mênh mông không một nóc nhà nên cô đành giặt bó mà cứ nghĩ xe mình bị bánh.

Việc "trả thù" xong tôi về nhà mà lòng lâng lâng, vui sướng. Hôm sau tới trường, tôi không thấy cô đi dạy, chỉ thấy mấy đứa bạn nói với nhau: "Mẹ cô bị ốm đã lâu, hôm qua cô về trễ nên đói quá bà đã đi kiếm đồ ăn không may bị té pha vào viên". Nhà có mình cô, nên cô pha vào viên chăm sóc mẹ. Nghe tới đây tôi thật sự hối hận vì thói ích kỷ của mình.

Ngày hôm sau tôi cùng các bạn vào viên thăm mẹ cô, tôi đã nói hết sự thật về những hành động mình đã làm, mong cô tha thứ và tôi hứa với cô rằng tôi sẽ học thật tốt để không phụ lòng mong mỏi của cô.

Lại hứa đó, tôi đã thực hiện được. Giờ đây có lẽ, cô không còn nhớ tới tôi, vì cô đã dạy biết bao nhiêu học sinh như tôi năm nào gần tới 20/11 tôi đều nhớ về cô với lòng kính trọng sâu sắc nhất. Nếu cô có đọc được bài viết này thì một lần nữa cho học trò này được nói lời xin lỗi cho cô...

Thái Bình

Thầy cô

Trời đã cuối thu sắp sang đông, những cơn gió lạnh cứ thổi nhau kéo về lạnh lùng làm những chiếc lá bàng cuối cùng cũng rời xa cây. Sân trường thoắt buốt và vắng lặng. Tiếng lá bàng khô xào xạc hòa với tiếng gió lạnh rít khe khẽ trên những cành cây khiêu vơi lá. Những thu vàng vọt yếu ớt xuyên qua những ngọn cây phấp phấp vẽ làm những chú chim non khấp trấp mình và cánh bay vào không gian vắng.

Vào một buổi sáng buốt lạnh thế cách đây ba năm, một tin buồn đã đến với chúng tôi. Cô giáo dạy văn tốt nghiệp tôi báo cho chúng tôi biết thầy cô nhiệm và cũng là thầy dạy môn toán của chúng tôi không còn nữa.

Cố lấp bóng lạnh im, không khí ngột ngạt thật khó thở. Không ai tin vào tai mình nữa. Nhiếp đã a cớ gọi ng hỏi là tôi là n nữa xem đó có phải là sự thật không. Lấp hức nh rớt vào kho tàng không vô tận khi cô giáo khắng đanh là tôi là n nữa. Cô nói "Thầy cô nhiệm của các em bùng nổ phải giải đởn cuối nên..." tại tôi nh ù đi không nghe thấy gì nữa.

Một tuần rồi thầy không tới lớp. Mọi thầy dạy thay có nói thầy bị bệnh phải vào bệnh viện. Chỉ tuần hôm 5 tuần đó nhóm chúng tôi đến thăm thầy. Thầy nằm trên giường bệnh, thầy chúng tôi tới thầy gọi ng gọi dậy và giảng vui vẻ những chuyện đã xảy ra một mớ thầy hỏi:

Mày đã đến thăm thầy chưa?

Đ, chúng em chào thầy. Chúng tôi lí nhí.

Nhìn thầy mà mắt người nào cũng nhòa đi, mà mắt tôi thì xanh xao quá, người thầy sắp đi duy chỉ có đôi mắt vẫn sáng đến lạ. Chính đôi mắt đó đã truyền cho chúng tôi những hoài bão và tiếp thêm nghị lực cho chúng tôi trong cuộc sống và chỉ cho chúng tôi con đường mà tiếp đó chúng tôi có thể chui vào để tìm kiếm mình qua từng bài giảng của thầy.

Hình như thầy đoán được những suy nghĩ của chúng tôi qua ánh mắt hối hả nên thầy nói như để trấn an: Các em đừng nói với các bạn là thầy vẫn khỏe, thầy sẽ sớm lên lớp cùng các em. Thầy còn dặn dò "Năm nay là năm cuối cấp rồi, các em phải cố gắng tập trung học tập thật tốt để còn thi đại học nữa". Tôi cũng chùng chình đó là lần cuối tôi gặp thầy.

Vậy mà, tôi đang miên man với bao hình ảnh của thầy thì có tiếng nói thật khò "Thầy ơi!" của một bạn nào đó trong lớp đưa tôi về hiện tại. Rồi những tiếng nói ồn ào đã nhanh chóng nhàn lên. Con gái của một cũng đi học, nói lên không thành tiếng. Bạn con trai chúng tôi thì im lặng với những suy nghĩ mông lung. Lớp học hôm đó không thể tập thể. Chúng tôi đều có nỗi.

Hôm sau, khi buổi học bao trùm lớp học. Các tiết học dần dần ra thật nặng nề và chậm chạp. Chúng tôi nào còn tâm trí để học nữa. Cuộc buổi, nhà trường thông báo ngày mai cho chúng tôi đều có nghỉ để đi tang thầy, buổi học kết thúc.

Sáng sớm hôm sau tôi khoác với chiếc áo khoác vào người rồi lên xe. Thầy các bạn đã có mặt đông đủ, mắt ai cũng buồn buồn ngơ ngác. Không còn hóm hỉnh của ngày hôm qua.

Xe lăn bánh. Nhìn qua cửa sổ xe ô tô sống sống còn chập chờn. Xe băng qua những cánh đồng lúa sau vụ thu hoạch trở lại. Không gian im lặng buồn đến lạ.

Xe dừng. Phải đi bộ cả km mới tới ngôi làng của thầy. Đúng như lời thầy kể, làng của thầy thật bình dị. Mọi ngôi nhà nhỏ lúp xúp đứng dựa nhau trong sự yên tĩnh. Rồi khi hiểu học sinh cũ cũng có mặt trong đám tang của thầy. Lúc tôi đứng ở tiền vào viếng thầy trước. Lúc xếp thành 2 hàng đi vào chôn cất. Đứng trước linh cữu của thầy, đôi mắt nhìn lên tượng hình thầy không hiểu sao nước mắt tôi tuôn rơi. Có gì đó xót xa, và nghẹn ngào trong lòng.

Xe tang chôn cất của thầy và nơi xa lạ. Nơi đó, chúng tôi sống chung bao giờ được thầy thầy nữa. Một đời ngậm ngùi thu nhận màu buồn vàng úa, gió cuốn những đóa vàng bay xa xa đến. Đứng quê yên bình và tôi tin thầy cũng sống bình yên nơi xa xôi. Chúng tôi ngậm ngùi bước lên xe, không ai biết ai nhớ ngậm ngùi thanh gởi "THẦY ...!"

Phải mất cả tuần mới trở lại bình thường được. Nhưng đâu cũng quyệt tâm rất cao. Tôi hứa với lòng mình sẽ không phật lòng mong đợi của thầy, sẽ hoàn thành con đường của mình - của mình mà thầy đã hướng chúng tôi tới, của mình mà thầy đổ vào chúng tôi.

Thời gian càng trôi, kết quả thi tốt nghiệp đã qua với kết quả đạt 100% rồi kết quả thi đại học lại đến. Bên nào cũng căng gồng học và phấn đấu để đạt kết quả cao nhất trong kết quả thi đại học sắp tới. Đâu, của mình được làm bác sĩ, kỹ sư hay công nhân. Còn riêng tôi lại của thi đỗ vào đại học sẽ phụng dưỡng cha mẹ thầy lái thuyền con đò tri thức qua sông đưa biết rằng không phải lúc nào sông cũng phẳng lặng, bình yên.

Bây giờ của mình của tôi đã thành sự thật, trong những dịp hè hay nghỉ tết là chúng tôi lại trở về bên thầy để được thầy cánh đưa quê gió lành, tiếng chim hót rộn ràng và kết cho thầy nghe những vui buồn trong cuộc sống, những khó khăn mà mình gặp phải. Thầy không còn cho chúng tôi những lời khuyên được nữa mà những đâu cũng thầy thầy thật thanh thản.

Nhân ngày 20-11 năm nay tôi muốn viết mấy lời tri ân gửi đến thầy, người luôn trong trái tim tôi và trong trái tim của 53 học sinh lớp 12C3 trường THPT.... bây giờ và mãi mãi. Đây đây vang lên lời bài hát "Người thầy và lòng tôi đi vào sự mờ nhạt, từng ngày giờ phút hồi nhớ nhòa trên giấy...." thật ý nghĩa làm sao.

Vũ Thị Thanh

Về nguồn

"Đêm khuya thầy dạy chúng em
Bên trang vở chúng em
Mặt mài ghi chăm chú
Bao khó nhọc đời tôi đến
Tình thầy bao la
Bát ngát như rừng hoa"

Tôi hát của ai đó thánh thót vang đâu trong đêm khuya làm tôi xót xa nghĩ đến thầy cô "Đông Khánh trường tôi". Ai mang cho tôi tình hát tình thầy? Chính thầy cô đã che chở cánh cho tôi bay xa, đến những chân trời tôi sáng tươi vui. Tôi có được ngày hôm nay, con cái thành đạt, chính là nhờ công lao dạy dỗ của thầy cô Đông Khánh nơi chốn Huệ đỏ.

Dân tộc ta vốn có truyền thống tôn sư trọng đạo truyền thống đó được kế thừa, duy trì ngàn xưa cho đến nay và mãi mãi về sau, bởi lẽ nó là tình cảm trân trọng nhất khi nghĩ về người thầy. Ông cha ta ngày xưa thường nói: "Quân, Sư, Phụ", "Nhất tự vi sư, bán tự vi sư". Thầy và người thầy có vai trò to lớn trong sự thành đạt của trò. Vì thế, khi bàn về vai trò to lớn của người thầy, nhân dân ta thường nhắc nhau: "Muốn sang thì bắc cầu kiều. Muốn con hay chữ phải yêu kính thầy".

Nghĩa dạy học như người lái đò đưa khách sang sông, cò nhè và cò nhè, ngày này qua ngày qua từng chuyến đò đưa từ thế này sang thế khác "Phấn làm chèo khua nước mê mông. Khách

đi rồi thuyến quay trở lại".

Xa trường ba bảy năm rồi, người xưa trôi trên dòng đời xuôi ngược, lòng tôi luôn hướng về trường xưa thân yêu cũ. Bên tai tôi như còn vang vọng bài học năm nao và lòng biết ơn "Con ơi! phải kính yêu thầy giáo con. Hãy yêu thầy vì thầy đã mang trí tuệ và giáo hóa tâm hồn cho con. Rồi đây con sẽ trưởng thành, thầy cùng cha sẽ không còn trên cõi đời này nữa. Lúc ấy con sẽ thầy nét đau đớn và lao khổ trên mặt thầy làm cho con phải khóc lòng. Hãy yêu thầy như cha, yêu thầy khi thầy vui và cười lúc thầy buồn và bao giờ con cũng phải nhớ thầy "thầy" một cách trân trọng vì sau thầy "cha" là thầy "thầy" là thầy dạy dỗ nhốt mà một người đem tặng một con người khác". Bài học làm người làm tôi nhớ mãi, cũng là hành trang cho tôi bước vào đời. Chính thầy cô đã thông qua dạy dỗ dạy người và tôi đã học tập nhiều bài học đạo đức, đạo làm người từ thầy cô để giáo dục con cái thành người. Thầy cô ơi con nhớ mãi chính ngôi trường Đền Khánh đã đào tạo biết bao nhân tài cho đất nước. Hôm nay nhân ngày Nhà giáo Việt Nam cho con gửi chút tâm tình của đứa con xa quê, kính cẩn dâng lên thầy cô với tấm lòng trân trọng, kính nhớ và biết ơn. Chắc chắn rằng không phải tự nhiên mà có được ngày hôm nay. Đã một thời con được thầy cô dịu dàng, có những người thầy của chúng con tóc đã hoa râm nhưng vẫn miệt mài bên trang giáo án. Vì ai? Vì lý tưởng nên thầy vẫn miệt mài. Cũng có những người thầy đã nghĩ xa rồi bước gập ghềnh, cũng có những người thầy đã gầy yếu đến nỗi đau đớn cho con kính cẩn dâng lên những bông hoa các thầy cô đã ra đi vì sự nghiệp trồng người... các thầy ơi! Các thầy đã vất vả vất vả vất vả vất vả vất vả, xin xác thầy hãy thanh thản ra đi, chúng con xin vĩnh biệt những người thầy tài hoa, niềm tự hào cho xã hội quê hương.

Nơi xa xôi hẻo lánh này con luôn nhớ lòng: Xa Huân rồi, tôi nhớ sẽ về thăm, thầy mà...

Thầy ơi! khuya rồi không gian yên lặng, tiếng côn trùng than khóc trong đêm trường, lòng con lại quay quanh vùng trường xưa... Chao ơi! mới đó đã ba bảy năm. Thầy ạ thầy hãy tha lỗi cho đứa con học trò phàm phu xa kiêu mà sống này thầy nha.

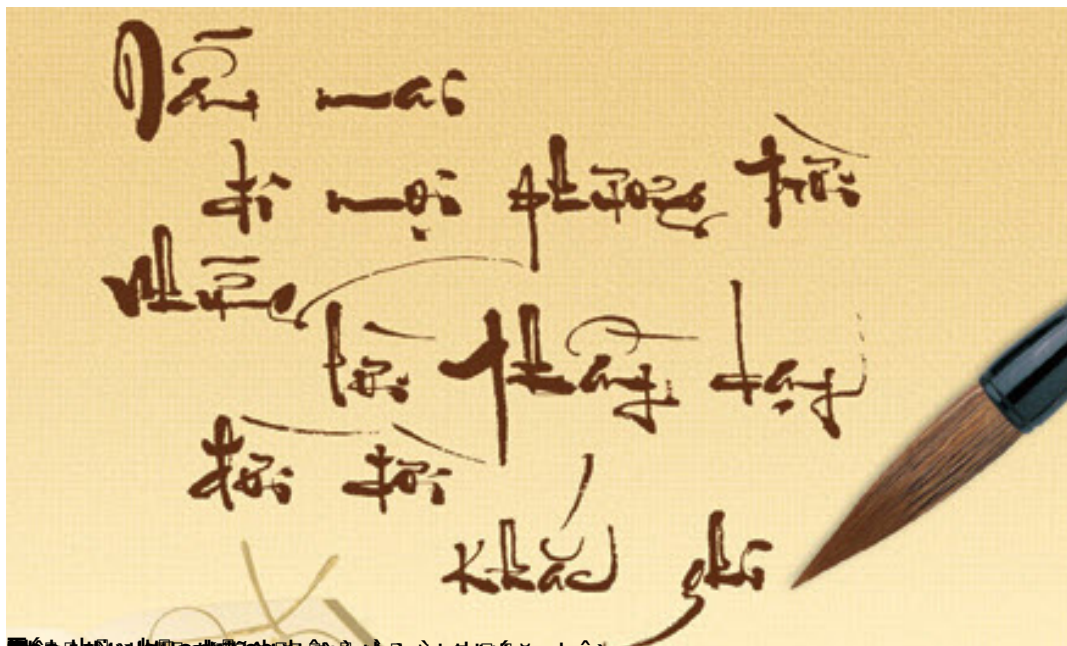
*Con vì cuộc sống đi
Xa xôi cách trở, không ai hỏi thăm
Mình con chỉ xa xăm
Mẹ u sinh quá! Bật tắt tháng ngày
Thầy ơi! Những phút giây này
Con nghe như có tiếng thầy về thăm*

Xa rồi những ngày cắp sách, xa rồi những ngày bên thầy cô bên bè bạn ở quê nhà yêu dấu những giờ phút còn ngân xa vang mãi.

*"Nghe tiếng thầy còn vang
Nghe giọng nói nghiêm trang
Mà là sao êm ấm
Cao cao vút núi ngàn"*

Thầy cô ơi! Nơi vùng cao đất đỏ cựa tay nhấc này cho con gửi một chút tâm tình với với thầy cô còn hi vọng hay đã khuất. Chính thầy cô là những "Kẻ say thì thầm về tâm hồn", những người đi gieo mầm mống hạt giống cho đời, thầy cô mãi mãi là suối nguồn yêu thương, tưới mát, che chở cánh cho chúng con bay xa... bởi một điều đơn giản "học phí có thể trả bằng tiền, công ơn thầy cô thì không gì trả nổi". Cho con gửi mãi hai tiếng "ơn thầy".

NTB

Đã mai đi mọi phương trời
như trời đất rộng đời đời
khắc ghi